

Der blive lys, det siger Gud,
så lyset selv må skælve
ved dette allerførste bud,
og isbjergene kælve,
så havet stiger i min krop,
imens jeg skænker kaffe op
med sukker i og fløde.

Det ord, som skaber stort og småt
ved kærlighedens under
og ser, at alt er såre godt
i sine stjernestunder,
genlyder ved din fingers tegn
i luften som en dråbe regn
højt over verdensdybet.

Jeg ånder frit som bundfald i
din klare vin og svømmer
på glassets bund din hånd forbi,
når du forsigtigt tømmer
det ved din læbes underværk
og gør den mindste gren så stærk
som hele Juda stamme.

Lars Hougaard Clausen